

(1)

ANONÜÜMNE ALKOHOOLIK NUMBER KOLM

Maailma esimese AA rühma, Akroni rühma nr 1 teerajaja. Ta säilitas endas usu. Seeläbi on nii tema kui väga paljud teised leidnud uue elu.

SÜNDISIN Carlyle'i maakonnas ühes Kentucky farmis viielapselises perekonnas. Minu vanemad olid heal järjel ja nende abielu õnnelik. Abikaasa oli mul pärit Kentuckyst ning asus koos minuga elama Akronisse, kus ma lõpetasin Akroni Õigusteaduste Kooli.

Ühes asjas on minu juhtum küllaltki ebatavaline. Minu alkoholismi ei saa kuidagi seletada õnnetute lapsepõlvkogemustega. Mul oli loomupärane tõmme alkoholi poole. Mu abielu oli õnnelik ja nagu ma ütlesin, ei ole mul kunagi olnud ühtki põhjust, teadlikku või mitte, millega sageli seletatakse jooma hakkamist. Ent nagu nähtub mu elukäigust, sai minust äärmiselt raskekujuline alkohoolik.

Enne veel, kui joomine mu lõplikult maha murdis, jõudsin teha üsnagi edukat karjääri, olles viis aastat linnavolikogu liige ja hiljem sama linna koosseisu võetud äärelinna finantsdirektor. Kuid muidugi läks kõik süveneva joomise tõttu allamäge. Nii et selleks ajaks, kui ma dr Bobi ja Billiga kokku sattusin, oli mu jõud päris otsakorral.

Esmakordselt olin purjus kaheksa-aastaselt. Selles ei olnud süüdi ei mu ema ega isa, nad mõlemad olid väga joomise vastu. Paar palgatöölist olid farmis abiks lauta puhastamas, mina lasin end sõnnikukärul edasi-tagasi

sõidutada ning kui nad parajasti uut koormat laadisid, rüüpasin mina laudas seisvast vaadist kanget siidrit. Pärast kahte-kolme koormat vajusin tagasiteel kokku ja mind tuli majja kanda. Mäletan, et isa hoidis arstlikel kaalutustel ja külaliste puhuks kodus viskit varuks ja mina võtsin sellest ikka sõõmukese, kui kedagi läheduses polnud ning panin vett asemele, et vanemad mu joomist ei märkaks.

See jätkus, kuni astusin osariigi ülikooli ja avastasin nelja õpinguaasta järel, et minust oli saanud joodik. Hommik hommiku järel ärkasin haige pea ja kohutavate värinatega, kuid ometi oli mu voodi kõrval laual alati varuks pudel alkoholiga. Sirutasin käe välja, võtsin pudeli ja rüüpasin ning olin mõne hetke pärast jalul, võtsin veel ühe lonksu, ajasin habet, sõin hommikust, libistasin plasku küljetaskusse ja läksin kooli. Tundide vahel jooksin tualetti, võtsin piisavalt, et närve rahustada, ja läksin siis järgmisse tundi. See toimus 1917. aastal.

Jätsin ülikooli viimase kursuse teisel poolaastal pooleli ja astusin sõjaväkke. Tollal nimetasin ma seda patriotismiks. Hiljem taipasin, et see oli põgenemine alkoholi eest. Kuigipalju see tõesti aitas, sest nüüd sattusin kohtadesse, kus oli võimatu joodavat hankida ja nii joomaharjumus katkes.

Siis jõustus alkoholikeeluseadus ja umbes kolm-neli aastat hoidis mind joomisest eemal teadmine, et kättesaadav alkohol oli kohutav ja vahel isegi eluohtlik. Lisaks see, et olin abiellunud ning pidin oma töökoha eest hoolitsema. Kuid iga kord, kui mul oli alustuseks piisavalt alkoholi, jõin end ometi purju. Kuulusime naisega bridžiklubidesse, kus hakati ise veini valmistama ja seda ka pakkuma. Siiski leidsin ma pärast paari-kolme katset,

et see mind ei rahuldanud, kuna nad ei pakkunud veini minu jaoks piisavas koguses. Seega keeldusin joomisest sootuks. Peagi aga leidis see probleem lahenduse, sest hakkasin oma pudelit kaasas kandma ja seda tualettruumi või õue põõsastesse peitma.

Aja möödudes läks mu joomine järjest hullemaks. Olin kaks või kolm nädalat korraga töölt eemal – need olid kohutavad päevad ja ööd, mil lamasin kodus põrandal ja küünitasin pudeli järele, jõin ning langesin siis tagasi unustusse.

1935 sattusin esimese kuue kuu jooksul alkoholi-mürgistusega kaheksa korda haiglasse ja olin kaks-kolm päeva voodi külge aheldatud, enne kui üldse sain aru, kus ma olen.

26. juunil 1935. aastal tulin järjekordselt haiglas teadvusele ning olin pehmelt öeldes meeleheitel. Kõigil seitsmel korral selle poole aasta jooksul olin haiglast välja saades sisimas kindlalt otsustanud, et ei joo end enam purju – seda vähemalt kuus kuni kaheksa kuud. Nii see aga ei läinud, ja ma ei saanud aru, milles asi või mida pihta hakata.

Tol hommikul paigutati mind ümber teise palatisse, kus mu naine mind juba ees ootas. Mõtlesin endamisi: „Noh, nüüd ütleb ta, et see on lõpp,” ja mina mõistagi ei saanud teda süüdistada ega kavatsenudki püüda end õigustada. Naine rääkis mulle, et on paari inimesega joomise teemal vestelnud. See oli mulle väga vastu-meelt, kuni ta teatas, et need mehed olid joodikud nagu minagi. See ei olnudki nii hull, kui üks joodik teisele midagi ütleb.

Minu naine lausus: „Sa jätab joomise maha.” Sellel lausel oli palju kaalu, ehkki ma sellesse ei uskunud. Seejärel lisas naine, et neil kahel joodikul, kellega ta oli vestelnud, oli mingi kava, mille abil nad lootsid joomi-

sest loobuda ning osa sellest kavast nägi ette, et sellest tuli teisele joodikule rääkida. See pidi aitama neil endil kaineks jääda. Kõik inimesed, kellega ma olin vestelnud, olid tahtnud *mind* aidata, kuid uhkus ei lubanud mul neid kuulda võtta – nende jutt tekitas minus vaid vimma. Kuid nüüd tundsin, et oleksin tõeline lurjus, kui ma neid kahte selli korraks ära ei kuulaks, juhul kui see *neid* terveks teeb. Naine lisas, et ma ei peaks neile raha pakkuma, isegi kui ma seda tahaksin ja kui mul raha oleks, aga mul ei olnud ka.

Mehed tulid minu tuppa ja tutvustasid mulle programmi, mis sai hiljem tuntuks Anonüümsete Alkohoolikute nime all. Tol ajal ei olnud seda palju.

Vaatasin üles ja nägin seismas kaht väga meeldiva välimusega pikka kasvu meest. (Hiljem sain teada, et need kaks meest olid Bill W. ja doktor Bob). Ei läinud kaua, kui hakkasime üksteisele jutustama joomisega seotud seikasid ja loomulikult taipasin ma üsna pea, et mõlemad mehed teadsid täpselt, millest räägivad, sest purjuspäi näeb ja tunneb inimene asju, mida ta muidu ei näe ega tunne. Ja kui mul oleks jäänud mulje, et nad ei tea õieti, millest nad räägivad, siis poleks ma nendega üldse vestlema soostunudki.

Mõne aja pärast sõnas Bill: „Nii, sa oled nüüd pikalt rääkinud, las ma ütlen ka mõne sõna.” Ja kui ta oli minu loost veel mõnda kuulnud, pöördus ta tohtri poole ja ütles – vaevalt ta teadis, et ma ta sõnu kuulen, aga ma kuulsin – „Hüva, ma usun, et ta on päästmist väärt ja temaga tasub töötada.” Siis küsisid nad minu käest: „Kas sa tahad joomise maha jätta? Me ei ole siin selleks, et sundida sind sinu õigustest ja eelistest loobuma, kuid meil on programm, mille abil me loodame kaineks jääda. Osa sellest programmist näeb ette, et me anname selle edasi mõnele, kes seda vajab ja kes seda

tahab. Niisiis, kui sa seda ei soovi, siis rohkem me su aega ei raiska, vaid läheme mujale ja otsime kellegi teise.”

Järgmisena tahtsid nad teada, kas ma arvan, et suudan omal jõul, ilma igasuguse abita lihtsalt haiglast välja jalutada ja mitte kordagi enam alkoholi tarvitada. Kui ma suudan, siis oleks see suurepärane, lihtsalt ime-line, ja nad hindaksid sellist jõudu omavat inimest väga kõrgelt. Nead otsisid aga kedagi, kes teab, et tal on probleem, kes ei tule sellega ise toime ja vajab välist abi. Järgmisena tahtsid nad teada, kas ma usun Kõrgemasse Jõusse. Mul ei olnud sellega raskusi, sest ma ei olnud tegelikult iial Jumalasse uskumast lakanud ja olin püüdnud palju kordi abi leida, kuid see polnud õnnestunud. Veel tahtsid nad teada, kas ma olen valmis selle Kõrgema Jõu poole pöörduma ja rahulikult, ilma midagi salgamata, abi paluma.

Nad jätsid mu selle üle järele mõtlema. Lamasin haiglavoodis, vaatasin oma elule tagasi ja mõtlesin, mida alkohol oli minuga teinud – kõikidest kasutamata jäänud võimalustest, mulle antud annetest, mida olin raisanud. Lõpuks jõudsin järeldusele, et isegi kui ma ei taha joomist maha jätta, siis peaksin seda tahtma, ning tegelikult olin valmis tegema ükskõik mida, et joomine lõpetada.

Olin valmis endale tunnistama, et olin jõudnud päris põhja, ning mõistsin, et olin sattunud millegi küüsi, millega ma üksi toime ei tule. Kui olin kõige selle üle järele mõelnud ja mõistnud, kui kalliks alkohol mulle tegelikult oli maksma läinud, pöördusin ma igasuguste tingimusteta Kõrgema Jõu poole, mis minu jaoks tähendas Jumalat, ja tunnistasin, et olen alkoholi suhtes täiesti jõuetu ning valmis tegema ükskõik mida, et sellest probleemist vabaneda. Tegelikult tunnistasin,

et sellest hetkest alates olin valmis laskma Jumalal juhtimise üle võtta. Iga päev püüdsin selgust saada, milline on Tema tahe ja proovisin seda järgida, selle asemel et püüda Teda veenda, et kõik, mille olin oma peaga välja mõelnud, on mulle parim. Kui nad tagasi tulid, rääkisin neile sellest.

Üks neist, vist tohter, lausus: „Niisiis sa tahad joomise maha jätta?” Vastasin: „Jah, doktor, tahan maha jätta, vähemalt viieks, kuueks, kaheksaks kuuks, kuni mul õnnestub kõik joonde ajada ja võidan tagasi oma naise ja veel mõnede inimeste austuse, saan oma raha-asjad korda ja nii edasi.” Selle peale naersid nad mõlemad südamest ja lausused: „See on varasemast siiski märksa parem, kas pole?” See oli loomulikult tõsi. Kuid nad ütlesid veel: „Meil on sulle üks halb uudis. See oli halb uudis meie jaoks ja on seda ka sulle. Sellest ei aita, kui sa loobud joomisest kuueks päevaks, kuuks või aastaks. Kui sa välja lähed ja võtad joogi või kaks, siis lõpetad sa jälle kinniseotuna siin haiglas, nagu kõigil varasematel kordadel selle poole aasta jooksul. Sa oled alkohoolik.” Niipalju kui ma mäletan, oli see esimene kord, mil ma sellele sõnale tähelepanu pöörasin. Olin arvanud, et olen lihtsalt joodik. Kuid nemad sõnasid: „Ei, sa põed haigust ja pole mingit vahet, kui kaua sa joomata oled. Pärast paari jooki lõpetad sa siinsamas, kus praegu.” Tookord oli see muidugi päris kõhedust tekitav uudis.

Järgmisena küsisid nad: ”Sa ju suudad kahekümne neljaks tunniks loobuda, eks?” Mina vastasin: ”Jah, muidugi, kakskümmend neli tundi suudab igaüks vastu pidada.” Nad lisasid: ”Just sellest me räägimegi. Vaid kakskümmend neli tundi korraga.” See võttis tõepoolest pinge maha. Iga kord, kui mõtlesin sellele, et ma ei saa enam juua, kujutlesin ette pikki, kuivalt

mööduvaid aastaid ilma alkoholita, aga mõte, et pean keskenduma vaid kahekümne neljale tunnile korraga, ja et edaspidi on kõik minu otsustada, aitas mind palju.

(Siinkohal sekkuvad toimetajad nii palju, et täiendada voodis lebava mehe, Bill D., jutustust Bill W. vaatenurgaga ehk jutuga mehelt, kes istus voodi kõrval). Jutustab Bill W.:

Doktor Bob ja mina nägime teda (Bill D.-d) esimest korda 19 aastat tagasi suvel. Bill lamas oma haiglavoodis ja vaatas meid imestunult.

Kaks päeva enne seda oli doktor Bob mulle öelnud: „Et kaineks jääda, tuleb meil tegutsema hakata.” Bob helistas kohe Akroni linnahaiglasse ja palus ühendada vastuvõtuõega. Ta selgitas, et temal ja ühel New Yorgist pärit mehel on olemas ravi alkoholismi vastu. Ta küsis, kas neil on hetkel mõnd alkohoolikust klienti, kelle peal võiks seda proovida? Tundes Bobi juba varasemast ajast, vastas õde naljaga pooleks: „Noh, doktor, ma oletan, et te olete seda enda peal juba katsetanud?”

Üks klient oli tal tõepoolest – üks dändi. Ta oli just deliiriumist välja tulnud, kahel meditsiiniõel silmad siniseks löönud ja nüüd tugevasti voodi külge seotud. Kas selline sobiks? Pärast ravimite väljakirjutamist palus doktor Bob: „Paigutage ta eraldi palatisse. Me tuleme kohale niipea, kui ta klaariks saab.”

Bill ei paistnud sellest eriti vaimustuses olevat. Kurvemana kui kunagi varem poetas ta väsinult: „Noh, teie jaoks on see suurepärane, aga minu jaoks ilmselt mitte. Minu juhtum on nii kohutav, et kardan sellest haiglast väljudagi. Samuti ei pea te mulle religiooni müüma. Olin kunagi kiriku diakon ja usun siiani Jumalasse. Küll aga arvan, et Tema minusse mitte just kuigivõrd.”

Siis uuris doktor Bob: „Noh, Bill, ehk tunned sa end homme paremini. Kas sa ei sooviks, et me sind uuesti vaatama tuleme?”

”Muidugi sooviksin,” vastas Bill, „Võib-olla ei tee see midagi head, aga ma tahaksin teid mõlemaid igal juhul näha. Te kahtlemata teate, millest räägite.”

Hiljem tuppa kiigates leidsime Billi koos oma naise Henriettaga. Ta osutas innukalt meie poole ja ütles: „Nemad ongi need sellid, kellest ma sulle rääkisin; nemad on need, kes mõistavad.”

Seejärel jutustas Bill, kuidas ta oli peaaegu kogu öö ärkvel olnud. Kõige sügavamast masendusest oli kuidagi sündinud uus lootus. Tema peast käis läbi mõte: „Kui nemad suudavad seda teha, siis suudan ka mina!” Ta muudkui korrutas seda endale. Lõpuks puhkes tema lootusest veendumus. Nüüd oli ta kindel. Siis saabus suur rõõm. Viimaks valdas teda rahu ja ta jäi magama.

Enne meie külastuse lõppu pöördus Bill korraga oma naise poole ja ütles: „Kallis, mine too mu riided. Me hakkame minema.” Bill D. sammus haiglast välja vaba mehena, kes ei joonud enam kunagi.

Esimene AA Rühm sündis selsamal päeval. (Bill D. jätkab nüüd oma lugu.)

Järgmise kahe või kolme päeva jooksul pärast seda, kui olin esimest korda doktori ja Billiga kohtunud, jõudsin ma otsusele anda oma tahe üle Jumalale ja järgida seda programmi nii hästi kui suudan. Nende jutt ja teod olid sisendanud minusse teatud usaldust, kuigi ma ei olnud selles veel täiesti veendunud. Ma ei kartnud seda, et programm ei tööta, kuid kahtlesin ikka veel, kas suudan seda järgida. Ometi jõudsin järeldusele, et olin valmis endast kõik andma, toetudes Jumala jõule, ja just seda ma teha tahtsingi. Niipea, kui seda mõistsin, tundsin suurt vabanemist.

Teadsin, et mul on abiline, kelle peale võin toetuda ja kes mind hätta ei jäta. Kui ma Temale kindlaks jään ja kuulan, tulen asjaga toime. Mäletan veel, et kui poisid

tagasi tulid, ütlesin neile: „Olen pöördunud selle Kõrgema Jõu poole ning talle kinnitanud, et tahan Tema maailma kõigest ülemaks pidada. Olen seda juba teinud ning olen valmis seda siin teie juuresolekul kordama ja olen valmis seda edaspidi kordama ükskõik millises maailmanurgas ja mul ei ole häbi seda tunnistada.” Ja see andis mulle tõepoolest tublisti enesekindlust ning näis võtvat koorma mu õlgadelt.

Mäletan, et rääkisin neile veel, et mul seisavad nüüd ees rasked ajad, kuna mul oli veel teisigi halbu harjumusi – ma suitsetasin, mängisin raha peale pokkerit ja tegin vahel võiduajamistel hobuste peale panuseid. Selle peale kostsid nemad: „Kas sa ei leia, et joomine teeb sulle praegu rohkem muret kui miski muu? Kas sa siis ei usu, et teed edaspidi kõik, mis sinu võimuses, et joomisest lahti saada?” „Jah,” vastasin kõhklevalt. „Ilmselt teen.” Nemad aga jätkasid: „Unusta need teised asjad, see tähendab, pole vaja tahta neist ühekorraga jagu saada, keskendu joomisele.” Mõistagi olime koos läbi arutanud mu arvukad puudused ja olime koostanud nendest omamoodi inventuurinimekirja, mida polnudki eriti raske teha, sest mul oli väga palju vigu, mis olid mulle endalegi ilmselged. Siis ütlesid nad: „Veel üks asi. Sa pead minema ja andma selle programmi edasi kellelegi, kes seda vajab ja soovib.”

Selleks ajaks olid minu tööasjad loomulikult täiesti nullseisus. Mul polnudki mingit tööd. Päris mõistetav, et veel mõnda aega oli minu füüsiline seisund samuti nõrk. Kulus aasta või poolteist, enne kui mu enesetunne paranes ja see oli raske aeg, kuid peagi kohtusin taas inimestega, kes olid kunagi olnud mu sõbrad ning avastasin, et olles olnud mõnda aega kaine, hakkasid nad minusse suhtuma nagu varasematel aastatel, enne

kui ma mülkasse vajusin, nii et finantsilisele poolele ma ülemäära ei keskendunud. Enamiku oma ajast kulutasin sellele, et neid sõprussuhteid taastada ja kuidagi heastada seda valu, mida oma naisele nii palju olin põhjustanud.

Raske on hinnata, kui palju AA on minu heaks teinud. Soovisin tõepoolest seda programmi ja tahtsin seda järgida. Märkasin, et mu kaaslastes tundus olevat väga suur vabanemistunne, õnn, midagi sellist, mille olemasolu ma inimeses väga tähtsaks pidasin. Püüdsin sellele jälile jõuda. Teadsin, et see oli midagi rohkemat, kui oskasin arvata, see oli midagi, mida minul ei olnud. Mäletan, et ühel päeval, nädal või paar pärast seda, kui olin haiglast välja saanud, tuli Bill minu poole, et minu ja mu naisega juttu ajada. Lõunasöögi ajal kuulasin ja püüdsin aru saada, miks need mehed näisid olevat saanud sellise vabanemise. Bill vaatas üle laua mu naisele otsa ja lausus: „Henrietta, Issand on olnud minu vastu nii hea, et on mind tervendanud sellest kohutavast haigusest, ja ma lihtsalt tahan jätkuvalt sellest inimestega rääkida.”

Mõtlesin: „Nüüd on mul vist vastus käes.” Bill oli väga-väga tänulik, et ta oli sellisest kohutavast asjast vabanenud, andis kogu au selle eest Jumalale ja oli nüüd nii tänulik, et tahtis sellest teistelegi rääkida. Tema lausest: „Henrietta, Issand on olnud minu vastu nii hea, et on mind tervendanud sellest kohutavast haigusest, ja ma lihtsalt tahan jätkuvalt sellest inimestega rääkida,” sai kuldne loosung nii AA programmi kui ka minu jaoks.

Mõistagi hakkas aja möödudes mu tervis taastuma ja ma ei pidanud enam end kogu aeg inimeste eest peitma – see on olnud lihtsalt imeline. Ma käin jätku-

valt koosolekutel, sest see meeldib mulle. Kohtun inimestega, kellega mulle meeldib vestelda. Minu teine käimise põhjus on tänutunne nende heade aastate eest, mis mulle on antud. Tahan seal edasi käia, sest olen nii tänulik programmi ja sealsete inimeste eest. Ilmselt kõige imepärasem asi, mida olen sellest programmist õppinud – olen seda AA Grapevine’is palju kordi näinud, inimesed on seda mulle isiklikult öelnud ja olen kuulnud inimesi koosolekutel püsti tõusmas ja seda ütlemas – on järgmine lause: „Ma tulin AA-sse ainult selleks, et jääda kaineks, kuid just AA kaudu olen ma leidnud Jumala.”

Ma arvan, et see on üks kõige imepärasemaid asju, mida inimene saab kogeda.